"Alespoň budeš mít konečně čas dodělat krb. Už mě to nebaví věčně zakopávat o ty pitomý cihly," řekla žena a podala mi s práškem hrnek čaje na zapití. Ležel jsem na gauči jako lazar a neměl jsem sílu jí v ničem odporovat. "Vidíš, co tady budeš mít teď místa?" ozvala se od skříně. Viděl jsem. Přesila zelených košil končila v krabici.

"Seš už dost starej, abys s tím ježděním ven přestal. Kluci to nakonec pochopí."

Žena mluvila a mluvila a v černé krabicové díře mizela maskáčová bunda, kožešinová vesta, usárna, kanady a moje další trampský věci. Zavyl jsem jako pes baskervilský. Starostlivě se po mě ohlédla. ""doktor říkal, že to s těma práškama nemáš zase tak moc přehánět, ale když tě to bolí?"

Nedořekla. Z police se na ni vyřítil ešus, který se nemínil jen tak bez boje vzdát. Stačila mu instinktivně uhnout hlavou, ale ešus ji trefil přímo do kolena. Zaúpěl jsem. Žena si to vyložila po svém a zcela správně. Mrštila odbojným ešusem do krabice za ostatními věcmi a odkulhala bez jediného slova do kuchyně. Jak jsem ji znal, měl jsem minimálně dvanáct hodin klid na bilancování, ačkoliv jsem tolik času ani nepotřeboval.

Bylo mi pětačtyřicet. Zlomená noha a dvě ledvinové koliky za poslední rok nebylo zase tak moc, nebýt toho, že se minulý týden přihlásily plotýnky. Navíc ještě k tomu všemu kluci, kteří se včera stavili, vedli takové ty veselopohřební řeči. Cítil jsem, že se můj tuláckej vlak chystá každou chvíli vykolejit. Byl tak akorát čas na the end.

"Tak jsem si, Miri, říkal, že ty věci pošlu Tomovi. Určitě se mu budou na stavbě hodit." Žena se rozzářila. Vzala za balík, s jehož zabalením jsem se mordoval celý dopoledne, námahou zrudla a poklesla v kolenou. Nadzvedl jsem se na gauči. "Nějak už to zvládnu, jen zůstaň ležet" hlesla a vyšoupla balík do předsíně.

Týden nato se u nás zastavil Tom z Vysočiny. Vystrojenej jak jinak než v modrácích. Ani mě nepustil ke slovu.

"Jo, dík za ty cihly. Ale proč jsi je posílal poštou, ty jeden starej vole? Vždyť to poštovný muselo být astronomický! Jo, tak mě napadá, kterýho blbce z osady jsi ukecal, aby ten balík dovlekl na poštu? To bude sranda, až to dám na ohni do placu!"

Celou tu dobu stála moje zlatá žena ve dveřích a v ruce jako velký otazník držela moji sbalenou usárnu.

Asi pojedu někam na vandr.

TRAPSAVEC 2002 - 2. místo próza nad 23 let